

1

– Taip, tikrai, aš girdėjau, kad jis čia bus šį vakarą.

Jaunasis investicijų skyriaus bankininkas žvilgtelėjo į savo draugužį Fredą Vilkoksa.

– Obanjenas? Gal išprotėjai? Šiuo metu jis pačiame „Condi-Foods“ jungimo įkarštyje.

– Aš paklausiau jo pavaduotojo. – Fredis timptelėjo savo „Hermès“ kaklaraištį. – Šis vakaras pažymėtas jo darbo kalendoriuje.

– Jis tikriausiai niekada nemiega.

– Dievams nereikia miego, Endriau!

– Na, tai kur jis?

Iš patogaus Valdorfo-Astorijos pokylių

salės kampo jie apžvelgė ambicingiausius Manhatano žmones ieškodami asmens, vadinamo Dievaičiu.

Šonas Obanjenas buvo jų viršininko viršininkas, trisdešimt šešerių metų amžiaus, bet jau gerai žinomas Volstrite. Jis vadovavo duomenų kaupimo ir jungimo skyriui Sterlingo Ročesteryje ir galėjo vienu mirksniu sumokėti milijardinius kreditus arba nutraukti svarbų sandorį, jeigu jo netenkino pinigų suma. Nuo savo atsiradimo Volstrite pradžios jis vykdė sėkmingus korporacijų jungimus, vieną pelningą sandorį po kito. Niekas negalėjo pasigirti nei tokiais laimėjimais, nei tokia nuojauta. Nei gebėjimu išlukštenti užkietėju sius finansininkus kaip riešutelius. Žmonės vadino jį kalės vaiku, ką rodė ir jo inicialai*.

Iš tiesų Obanjenas buvo ne tik Dievas, bet ir rakštis bankininkų pasaulyje. Kilęs iš Pietų Bostono, ne iš Grinvičo. Vairavo maseratį, o ne mercedesą. Jam nerūpėjo nei žmonių genealoginiai medžiai, nei europietiška kilmė. Kilęs iš neturtingos šeimos Obanjenas su-

* SOB – Sean O’Banyon initialai arba *son of a bitch* (angl. kalės vaikas) pirmosios raidės (čia ir toliau – vert. pastabos).

gebėjo ištoti į Harvardo verslo mokyklą ir ją baigtį, kartu dirbdamas Dž. P. Morgano banke konsultantu.

Kai jniršdavo, vis dar prasiverždavo jo pietietiškas akcentas.

Turtuoliai, avintys baltus batus ir priklau santys užmiesčio klubams, šalindavosi jo, kol prireikdavo finansinės paramos jų korporacijų plėtrai.

Obanjenas buvo tikras pinigų gavimo meistras. Valdė ne tik visus banko fondus, bet ir turėjo ryšių su įtakingais asmenimis, tokiais kaip garsusis Nikas Farelas ar dabartinis Masačusetso gubernatorius Džekas Volkeris. Daug kas svajojo būti tokiu kaip Obanjenas – maištininku, turinčiu didžiulę galią, bebaimiu stereotipų laužytoju, dievaičiu.

– O Dieve, tai jis! – Endrius ištempė kaklą.

Šonas Obanjenas įžengė į pokylių salę, tarsi jis čia būtų šeimininkas. Ne tik Valdorfo pokylių salės, bet ir viso Niujorko. Vilkėjo išpūdingą juodą kostiumą plonais dryželiais, ryšėjo ryškiai raudoną kaklaraištį, o lūpose, kaip visada, žaidė ciniška šypsenėlę.

– Jis visas „Gucci“, turėjo kainuoti penkis gabalus.

– Smulkmena. Girdėjau pernai jis išleido ketvirtį milijono laikrodžiu.

– Pusę milijono. Patirkinau parduotuvėje.

Obanjeno plaukai buvo tokie pat tamsūs kaip kostiumas, griežtų bruožų veidas, lenkti antakiai ir būdą atitinkantis kūno sudėjimas – jis buvo aukštas, tvirtas ir plačiapetis, ne tik dėl kamšalo švarko pečiuose. Sklido gandai, kad triatlono rungtys jam – vieni niekai.

Obanjenui pasirodžius žmonės it bičių spiečius apsupo jį, spaudė ranką, plojo per petį, šypsojosi. Jis patraukė toliau, o jam iš paskos lyg vualis nusidriekė visa aukštumėnės grietinėlė.

– Jis eina čia, – sušnypštė Endrius.

– O Dieve, ar mano kaklaraištis nepersikreipęs?

– Ne, o mano?

– Viskas gerai.

– Aš tuož pridėsiu į kelnes.

Lizė Bond žvelgė į tuščią ligoninės lovą ir galvojo apie žmogų, kuris gulėjo joje pastarąsias šešias dienas. Nebebuvo jam reikalingų intraveninių kateterių, širdies monitoriaus, deguonies kaukės. Buvo dingės ir

defibriliatorius, neatgaivinės jo prieš keturiąsdešimt penkias minutes.

Edis Obanjenas mirė vienas, sulaukęs šešiasdešimt ketverių. Ji nukreipė žvilgsnį į langą, už kurio tekėjo Bostono Čarlso upę. Lizė dirbo slaugytoja, taigi buvo įpratusi prie palatų, stiprus dezinfekavimo skysčio kvapo, plikų sienų ir tylios nevilties. Bet į šitą palatą atėjo kaip draugė, ne kaip sveikatos priežiūros darbuotoja, ir į viską žvelgė kitomis akimis. Čia taip tuščia ir tylu.

Ji vėl žvilgtelėjo į lovą. Gaila, kad Obanjenas mirė vienas. Norėjo būti šalia, buvo jam tai pažadėjusi, bet kai ištiko lemiamas miokardo infarktas, buvo kitame miesto gale, dirbo Roksberio sveikatos centre. Nespėjo net atsisveikinti. Šis vyras vienas iškentė visą jam tekusį skausmą. Kai jai paskambino ir pranešė apie jo mirtį, ji iš karto išvažiavo į darbo ir su sirena atlékė čia. Nors mirusiems laikas neberūpi ir jis niekada nesužinosis, kaip Lizė skubėjo, bet jai atrodė, kad taip reikia.

– Lize?

Lizė atsisuko. Tarpduryje stovėjo jos mėgstama kolegė.